

Arrest

nr. 201 080 van 14 maart 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. BLOMME
Vredelaan 66
8820 TORHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 31 augustus 2015 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 juni 2015 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van dezelfde datum tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 januari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 februari 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. KIWAKANA, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partijen en van attaché C. D'HAENENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienen bij schrijven van 13 november 2014 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 18 juni 2015 een beslissing waarbij de verblijfsaanvraag zoals bedoeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekers op 30 juli 2015 ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 13.11.2014 werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De heer S.A. vroeg op 17.09.2008 in België asiel aan. Deze asielprocedure werd op 25.09.2009 afgesloten met de beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming’ door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hem betekend op 26.05.2009. Mevrouw G.L. en de twee oudste kinderen vroegen op hun beurt op 04.08.2009 in België asiel aan. Deze asielprocedure werd op 20.04.2010 afgesloten met de beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de procedures – namelijk iets meer dan 8 maanden voor de asielprocedure van de heer S. en iets minder dan 9 maanden voor de asielprocedure van mevrouw G. – was zeker ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkenen beweren dat zij hun moederland ontvlucht zijn omwille van geweld en onderdrukking omdat zij behoren tot de christelijke religieuze gemeenschap, dat het politieke en sociaal-economische klimaat in Armenië nog altijd niet gezond is en dat de toestand er nog steeds onveilig is. Echter, betrokkenen leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat zij hun moederland ontvlucht zijn omwille van geweld en onderdrukking omdat zij behoren tot de christelijke religieuze gemeenschap, dat het politieke en sociaal-economische klimaat in Armenië nog altijd niet gezond is en dat de toestand er nog steeds onveilig is, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat betreft de verwijzing naar een rapport van VluchtelingenWerk Nederland; dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar dit rapport gaat over de algemene toestand in Armenië en betrokkenen geen persoonlijke bewijzen levert dat hun leven in gevaar zou zijn indien zij zouden moeten terugkeren.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen betrokkenen hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Ook het aangehaalde art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of onterende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het EVRM.

Wat de verwijzing naar de wet van 22.12.1999 betreft; dit was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9bis van de wet van 1980.

Ook verwijzen betrokkenen naar de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er opgemerkt te worden dat hun jongste dochter, G.E., jonger is dan 6 jaar en bijgevolg nog niet school- en/of leerplichtig in België. Hun oudste dochter, mevrouw S.E., is meerderjarig en bijgevolg ook niet

langer school- en/of leerplichtig. Ook hun zoon, G.E., is ondertussen meerderjarig geworden en is vanaf volgend schooljaar eveneens niet langer school- en/of leerplichtig.

Wat betreft de bewering dat hun oudste dochter, S.E., via een leercontract in de keuken is tewerkgesteld bij COMPASS GROUP, dient er opgemerkt te worden dat het contract dat zij voorlegt ten einde liep op 31.03.2015. Zij toont niet aan dat zij momenteel nog steeds via een leercontract tewerkgesteld is. We kunnen dus veronderstellen dat deze tewerkstelling werd beëindigd waardoor dit element bijgevolg geen buitengewone omstandigheid vormt.

Wat het aangehaalde art. 3 van het Verdrag van de Rechten van het Kind betreft dient te worden opgemerkt dat het Hof van Cassatie gesteld heeft dat art. 3 geen directe werking heeft. Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt in zijn arrest van 30.07.2013, nr. 107.646 het volgende: "Wat de aangevoerde schending van het Kinderrechtenverdrag betreft, merkt de Raad op dat artikel 3 van dit verdrag – dat voorziet dat bij alle maatregelen betreffende kinderen de belangen van het kind de eerste overweging vormen –, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden ontzegd. (...) (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754)."

Wat de bewering betreft dat de belangen van de kinderen van betrokkenen geenszins gebaat zijn bij het terug naar Armenië moeten om daar een machtiging tot verblijf in te dienen, dient er opgemerkt te worden dat betrokkenen niet concreet verduidelijken of aantonen dat de belangen van de kinderen geschaad worden. Een terugkeer naar het land van herkomst van de kinderen betekent niet steeds noodzakelijkerwijze dat dit tegen hun belang is. Bovendien dient er nogmaals opgemerkt te worden dat twee van hun drie kinderen ondertussen meerderjarig zijn.

Verder meent de advocaat van betrokkenen dat, waar het land van daadwerkelijk verblijf België is, zijn cliënten hun verzoek moeten richten tot de diplomatieke post voor België in België, dat dit onmogelijk is en dat art. 9bis in dergelijk geval voorziet dat de aanvraag dient te gebeuren via de Burgemeester van de verblijfplaats. De wet stelt echter woordelijk: "Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland." België is volgens de Belgische wetgeving vooralsnog niet het buitenland. Verder verklaren betrokkenen dat er geen wettelijke mogelijkheid is om een "humanitaire machtiging" te bekomen via de diplomatiek post in het thuisland aangezien onze wetgeving hierover niets voorziet. Ten eerste dient er op gewezen te worden dat er wel degelijk de mogelijkheid bestaat om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen op basis van humanitaire omstandigheden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. Dezelfde argumenten die in de aanvraag art. 9bis worden aangehaald als elementen ten gronde kunnen hernomen worden in de aanvraag art. 9.2. Dat de Vreemdelingenwet niet uitdrukkelijk voorziet in de mogelijkheid om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen op basis van humanitaire omstandigheden betekent niet dat een dergelijke aanvraag uitgesloten wordt of niet behandeld zou worden. Art. 9, alinea 2 van de Vreemdelingenwet stelt enkel dat de machtiging aangevraagd dient te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland, doch bepaalt niet de gronden waarop de aanvraag gesteund moet zijn.

Ook vragen betrokkenen "te mogen genieten van om het even welke wet of regelgeving, hetzij op heden bestaand, hetzij toekomstig, welke hun in hun huidige situatie een kans zou bieden op regularisatie van hun verblijf." Het is echter onmogelijk een beroep te doen op een wetgeving die op het moment van de aanvraag nog niet van kracht is.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit enige aanvaring hebben gehad met de strafrechter, er bij hun weten geen strafonderzoek hangende is en zij dus geen gevaar vormen voor de Belgische openbare orde of nationale veiligheid, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. Tot slot beweren betrokkenen dat het onderbreken van het verblijf om in het land van herkomst de aanvraag in te dienen gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk is. Voor wat betreft het argument dat het gevaarlijk en onmogelijk zou zijn dient er opgemerkt te worden dat betrokkenen geen bewijzen voorleggen die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf aan te vragen gevaarlijk en onmogelijk zou zijn, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Voor wat betreft het argument dat het omslachtig en duur zou zijn, dient er opgemerkt te worden dat er regelmatig Armeniërs zijn die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde problemen als betrokkenen, namelijk de

kosten en de omslachtigheid. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Armeense burgers.

De overige aangehaalde elementen (betrokkenen hebben Nederlandse lessen en cursussen gevolgd, zijn werkwilbig, hebben een vrienden- en kennissenkring en leggen diverse steunverklaringen voor) verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.3. Eveneens op 18 juni 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging beslissingen tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoekers ook op 30 juli 2015 ter kennis worden gebracht, luiden als volgt:

“De heer [mevrouw] [...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft [zij] hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 (nul) dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 19.09.2014, hem betekend op 24.09.2014. [Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 26.06.2014, haar betekend op 07.08.2014].”

Dit zijn de tweede en derde bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep voor zover het gericht is tegen de tweede en derde bestreden beslissing en over de rechtspleging

2.1. De Raad merkt ambtshalve op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voormeld artikel 39/56 in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

2.2. Opdat zij een belang zouden hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekers gegriefd zijn door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervinden. De vernietiging van de tweede en derde bestreden beslissing moet verzoekers bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

2.3. Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

2.4. Uit een raadpleging van het wachtregister – dat door de Raad kan worden geconsulteerd – blijkt dat verzoekers asielaanvragen hebben ingediend, die door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 27 mei 2016 in overweging werden genomen. Verzoekers werden te dien

einde in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie. De Raad wijst er in deze op dat de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten onverenigbaar zijn met dergelijke attesten van immatriculatie, zodat de bevelen minstens als impliciet ingetrokken dienen te worden beschouwd (cf. RvS 14 juni 2016, nr. 235.046 en RvS 28 februari 2017, nr. 237.499). Hierbij dient te worden opgemerkt dat een attest van immatriculatie niet louter de uitvoerbaarheid van een verwijderingsmaatregel raakt, doch tevens de verwijderingsmaatregel zelf (cf. RvS 14 juni 2016, nr. 235.046). Het enkele gegeven dat de asielaanvraag intussen werd afgesloten met een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, doet hieraan geen afbreuk.

2.5. Aan voormelde vaststelling wordt evenmin afbreuk gedaan door het artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet, dat in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd bij wet van 24 februari 2017 en dat luidt als volgt: *“De indiening van een verblijfsaanvraag of van een verzoek om internationale of tijdelijke bescherming door een vreemdeling die reeds het voorwerp is van een maatregel tot verwijdering of teruggedrijving, tast het bestaan van deze maatregel niet aan. Indien de betrokkene overeenkomstig de bepalingen van deze wet en haar uitvoeringsbesluiten voorlopig op het grondgebied mag blijven, in afwachting van een beslissing inzake deze verblijfsaanvraag of dit verzoek om internationale of tijdelijke bescherming, wordt de uitvoerbaarheid van de maatregel tot verwijdering of teruggedrijving opgeschort.”* Immers moet worden vastgesteld dat de thans voorliggende zaak niet onder het toepassingsgebied *ratione temporis* van voormelde wetsbepaling valt.

2.6. Zoals reeds gesteld werd artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet ingevoerd bij wet van 24 februari 2017, waarbij deze wet in werking is getreden op 29 april 2017. De wetgever heeft dienaangaande nagelaten te voorzien in enige overgangsbepaling. Derhalve moet de Raad vaststellen dat deze bepaling – die stelt dat het indienen van een verblijfsaanvraag of verzoek om internationale of tijdelijke bescherming het bestaan van een bevel om het grondgebied te verlaten niet aantast – enkel van toepassing is op maatregelen van verwijdering waarvan de betrokken vreemdeling reeds het voorwerp is bij de *“indiening van een verblijfsaanvraag of verzoek om internationale of tijdelijke bescherming”*, die werd ingediend vanaf de inwerkingtreding van voormelde wet. In casu dateert de verblijfsaanvraag die het recht op een attest van immatriculatie heeft geopend – met name de asielaanvraag van 15 april 2016 – van vóór de inwerkingtreding van de wet van 24 februari 2017. Aldus stelt de Raad vast dat huidige zaak *ratione temporis* niet ressorteert onder het toepassingsgebied van artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet. Er anders over oordelen zou immers impliceren dat retroactieve werking wordt verleend aan voormelde wetsbepaling, die deze bij gebreke aan overgangsbepalingen niet kan worden toegedicht.

2.7. Ter terechtzitting werd het voormelde aan een tegensprekelijk debat onderworpen. Verweerder stelt louter dat zijn *“standpunt genoegzaam gekend is en meent dat er geen sprake is van een impliciete intrekking maar enkel van een tijdelijke opschorting”*. In deze kan de Raad enkel vaststellen dat het bezwaarlijk kan volstaan om – zonder zelfs de inspanning te leveren enige juridische onderbouwing hierbij te voorzien – louter te poneren dat men meent dat er enkel sprake is van een tijdelijke opschorting, opdat het uiteengezette standpunt van de Raad onderuit zou worden gehaald.

2.8. Gelet op bovenstaande, dient te worden vastgesteld dat verzoekers het wettelijk vereiste belang ontberen bij huidig beroep, voor zover het betrekking heeft op de bevelen om het grondgebied te verlaten.

2.9. Vermits de derde en vierde verzoekende partij afstand van het geding hebben gedaan bij brief van 9 september 2015, werd het beroep enkel op de rol geplaatst voor zover het werd ingediend door de eerste en tweede verzoekende partij.

3. Onderzoek van het beroep, in zoverre het is gericht tegen de eerste bestreden beslissing

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. Verzoekers voeren in een eerste, tweede en derde middel – die samen worden behandeld – een schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij verstrekken volgende toelichting bij de middelen:

“[...] Aan de materiële motiveringsplicht is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Verzoekers menen dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de aanvraag art. 9 BIS VW in het land van herkomst kan ingediend worden.

Er wordt gesteld dat alle verschillende elementen die worden aangebracht niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Dat in de bestreden beslissing ten onrechte werd overwogen dat er geen mogelijkheid is om de aanvraag art. 9 BIS VW in België in te dienen.

Als verwerende partij dezelfde criteria hanteert in dit dossier als zij hanteert in andere dossiers bij een beoordeling ten gronde, dan dient vastgesteld dat verzoekers zeker voldoen aan de voorwaarden voor regularisatie van gezinnen die hier meer dan vijf jaar wonen, waarvan de kinderen naar school gaan;

Dat bovendien moet opgemerkt worden dat het recht op toekenning van legaal verblijf voor families die zich in dergelijke situatie bevinden reeds werd bevestigd in een eerdere rondzendbrief TURTELBOOM, dewelke niet werd vernietigd.

De redenen die door verzoekers werden aangehaald als sterke sociale binding met België en verregaande integratie werden dan ook nooit afdoende beantwoord en de bestreden beslissing is in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet in de mate waarin hiermede geen rekening wordt gehouden.

Deze argumentatie is manifest in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet waar zij in gene mate overgaat tot een onderzoek ten gronde.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

In de bestreden beslissing worden de criteria zoals deze opgenomen zijn in de instructie van 19.07.2009 zomaar aan de kant geschoven, doch waaromtrent de staatssecretaris Wathélet en diens opvolger zich geëngageerd heeft om ze toe te passen, meer specifiek de ingeroepen criteria 1.2 en 2.8.

Daarnaast wordt gesteld dat er gesteld dat de overige elementen die worden aangebracht niets afdoen aan de voorwaarden gesteld in de instructie voormeld.

De bestreden beslissing is in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet in de mate dat de criteria van de instructie van 19.07.2009 in zijn totaliteit en de omzendbrief Turtelboom niet meer zouden moeten onderzocht worden.

Deze argumentatie is manifest in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet waarbij de invulling werd gespecificeerd in voormelde instructie en rondzendbrief, zonder evenwel een absoluut beginsel uit te maken.

De instructie van 19.07.2009 bepaalde duidelijk afgelijnde criteria met de bedoeling rechtszekerheid te brengen voor diegenen die voldoen aan de criteria.

De instructie creëert een vermoeden, de niet-toepasselijkheid van de instructie heeft enkel tot gevolg dat het vermoeden niet kan afgedwongen worden, doch belet niet dat de criteria van deze instructie als leidraad aangewend worden.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

Dat er sprake is van een al te ruime uitholling van het toepassingsgebied van art. 9 BIS VW gezien er sprake is van jarenlange integratie, participatie, minderjarige kinderen.

Indien verzoekers niet geregulariseerd kunnen worden, dan dient immers vastgesteld te worden dat art. 9 BIS VW eigenlijk voor niemand meer kan toegepast worden.

[...]

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., “Le controle par le conseil d’Etat de la motivation des actes réglementaires”, noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat er minstens een onderzoek zou zijn gebeurd of navraag zou zijn gebeurd inzake de door verzoekers in hun verzoekschrift opgeworpen integratie zowel in hoofde van verzoeker als in hoofde van verzoekster als in hoofde van de kinderen.

In vaste rechtspraak werd reeds geoordeeld dat de afwijzing als asielzoeker niets afdoet van een gebeurlijke onmogelijkheid terug te keren naar hun geboorteland en sterk daarmee samenhangend, van de sterke sociale bindingen die verzoekers hebben met België.

Het feit dat verzoekers niet in aanmerking komen voor de criteria van de Conventie van Genève doet niets af van alle redenen die in het verzoek tot regularisatie werden aangehaald en die aanleiding kunnen geven tot een humanitaire beslissing.

De redenen die aangehaald werden in het verzoekschrift tot regularisatie zijn geenszins reeds beoordeeld in het kader van de asielaanvraag, en zelfs indien deze reeds beoordeeld zouden zijn, dan nog dringt een nieuwe beoordeling zich op in het kader van de procedure regularisatie, aangezien het voorwerp en de finaliteit van beide procedures uiteraard verschillend zijn.

Het is niet omdat verzoekers niet als politiek vluchteling werden erkend, dat zij thans de situatie in hun herkomstland, hun situatie hier in België en hun humanitaire situatie niet meer zouden mogen inroepen als argument om regularisatie te bekomen en nog minder dat verweerster omdat zij de asielaanvraag van verzoekers heeft verworpen, thans in het kader van de procedure regularisatie, geen onderzoek meer zou moeten verrichten naar de in deze procedure ingeroepen redenen.

Verzoekers leggen in dit verband trouwens tal van bijkomende stukken voor waaruit hun onmogelijkheid tot terugkeer ten genoegen van recht blijkt.

[...]

Dat ten onrechte in de bestreden beslissing de ingeroepen redenen één voor één worden afgewezen en wordt gesteld dat verzoekers hun aanvraag in hun land van herkomst kunnen indienen.

Dat de lange duur van het verblijf van verzoekers op het Belgisch grondgebied met medegaande sterke integratie als buitengewone omstandigheid dient te worden aangenomen.

Onder buitengewone omstandigheid wordt in het algemeen verstaan die omstandigheden die het voor de vreemdeling bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar het land van oorsprong om de bedoelde vergunning aan te vragen.

(cfr. R.v. St., nr. 103.410, 8 februari 2002, Rev.dr.étr.2002, afl. 117, 133; R.v.St. (11e kamer), nr. 93.760, 6 maart 2001, A.P.M., 2001, 79; R.v.St. (11e kamer), nr. 92.410, 18 januari 2001, A.P.M., 2001, 33).

Dat art. 3 EVRM bepaalt dat het recht op eerbieding van het gezinsleven een basisrecht is. Art. 3 EVRM stelt "Niemand mag onderworpen worden aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen."

Dat de gezinsleden omwille van buitengewone omstandigheden met België een werkelijke band hebben:

- *er is mogelijkheid tot onmiddellijke tewerkstelling in een knelpuntberoep*
- *de kinderen genieten onderwijs in België*
- *de verzoekers zijn totaal verankerd*
- *de oudste dochter volgt stage bij Compass Group. Thans wordt een bijkomend document voorgelegd waaruit blijkt dat er thans wel degelijk nog tewerkstelling aan de orde is, en dus de beweringen in de bestreden beslissing alsof deze tewerkstelling ten einde zou zijn, totaal verkeerd zijn.*

Dat ingeval verzoekers naar hun land van herkomst het gezin van verzoekers en hun kinderen ten zeerste ontwricht.

"Voor de toelating of de weigering van het buitengewoon rechtsmiddel waarop art. 9 bis van de vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2e lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's waaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleden zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen."

(Zie RVS, nr. 58.969, 1 april 1996, Rev.dr.étr. 1996, 742; T Vreemd., 1997, 29).

Dat het internationaal Verdrag inzake de rechten van het kind bepaalt in art. 3:

"Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instantie, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging."

Dat de belangen van de kinderen van verzoekers geenszins gebaat zijn bij het terug naar Armenië moeten om daar een aanvraag art. 9 BIS VW in te dienen.

Wel integendeel, de kinderen bij een gedwongen terugkeer zich persoonlijk gekrenkt en geschaad zullen weten in hun persoonlijke ontwikkeling.

Dat verder het onderbreken van het verblijf teneinde in het land van herkomst een aanvraag te gaan indienen jegens de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging is bijgevolg niet alleen gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk maar zou bovendien zoals gezegd ook het onherroepelijk verlies van het merendeel van de argumenten die pleiten voor de continuering van het verblijf betekenen.

Dat om dezelfde redenen als hoger vermeld ook de medegaand betekende bevelen om het grondgebied te verlaten, dienen geannuleerd te worden.[...]”

3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.3. Artikel 9bis, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvrager die beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting, aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

3.4. Verweerder oordeelde in casu dat de door verzoekers aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheden zijn in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en verklaarde om die reden de aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk.

3.5. Waar verzoekers melding maken van hun sterke sociale binding en hun verregaande integratie, wijst de Raad erop dat in de eerste bestreden beslissing wordt gesteld dat deze elementen *“niet verantwoord dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en worden in deze fase niet behandeld (RvS 9 december*

2009, nr. 198.769)”. Aldus werd aangaande deze elementen van integratie wel degelijk afdoende gemotiveerd waarom deze niet kunnen worden weerhouden. De betrokken motivering is ook deugdelijk en pertinent. Ze is in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers in het in de bestreden beslissing aangehaalde arrest *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoekers tonen niet aan waarom omtrent de elementen van integratie in hun geval in andersluidende zin dan voormelde vaste rechtspraak van de Raad van State dient te worden geoordeeld. Zo tonen zij geenszins concreet aan waarom het voor hen omwille van deze argumenten zeer moeilijk, dan wel onmogelijk is om een aanvraag vanuit hun land van herkomst in te dienen. Verzoekers stellen weliswaar dat een terugkeer naar het herkomstland om aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen, zou impliceren dat er sprake zou zijn van een *“onherroepelijk verlies van het merendeel van de argumenten die pleiten voor de continuering van het verblijf”*, doch de Raad ziet niet in hoe dit het geval zou zijn. Verzoekers’ opgebouwde integratie en banden met België houden niet op te bestaan door een tijdelijke terugkeer naar hun herkomstland om aldaar een verblijfsaanvraag te initiëren en het staat hen nog steeds vrij deze elementen aan te voeren in het kader van het gegrondheidsonderzoek van hun verblijfsaanvraag. Waar verzoekers verwijzen naar de mogelijkheid tot onmiddellijke tewerkstelling, tonen zij niet aan dat zij reeds legaal zijn tewerkgesteld, laat staan dat deze tewerkstelling een tijdelijke terugkeer naar het herkomstland in de weg zou staan. Wat betreft de thans bij het verzoekschrift gevoegde bijkomende documenten inzake de stage van verzoekers’ oudste dochter, wijst de Raad er vooreerst op dat deze stukken slechts voor het eerst bij het verzoekschrift wordt gevoegd, zodat verweerder bezwaarlijk kan worden verweten hiermee geen rekening te hebben gehouden. Bovendien heeft verzoekers’ oudste dochter (de oorspronkelijke derde verzoekende partij) afstand van geding gedaan, zodat verzoekers niet dienstig nog argumenten kunnen aanhalen die betrekking hebben op hun oudste meerderjarige dochter, die geen partij meer is in huidig geding. Waar verzoekers zonder meer wijzen op het onderwijs dat hun kinderen genieten in België, herhaalt de Raad dat verzoekers’ meerderjarige kinderen afstand van geding hebben gedaan, zodat deze argumenten niet te hunnen behoeve kunnen worden ingeroepen. Bovendien werd in de eerste bestreden beslissing uitgebreid uiteengezet waarom de scholing van verzoekers’ kinderen, m.i.v. deze van hun jongste kind G.E., niet kan worden weerhouden als buitengewone omstandigheid. Verzoekers gaan geenszins concreet in op deze overwegingen, zodat zij deze ook niet aan het wankelen brengen.

3.6. Waar verzoeker verwijzen naar de instructie van 19 juli 2009, werd in de eerste bestreden beslissing terecht gesteld dat deze instructie werd vernietigd door de Raad van State bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009, zodat deze met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer is verdwenen. Verzoekers kunnen zich hier derhalve niet langer op beroepen. Publieke verklaringen van staatssecretarissen dat de betrokken instructie alsnog zal worden toegepast, kunnen niet leiden tot een andersluidend oordeel. De Raad niet kan toelaten dat, zij het middels een instructie, dan wel middels intentieverklaringen van beleidsverantwoordelijken, bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd of dat vrijstelling wordt verleend van de in dit artikel opgenomen verplichting om aan te tonen dat er buitengewone omstandigheden zijn die verhinderen dat de aanvraag om verblijfsmachtiging vanuit het land van herkomst wordt ingediend. Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de instructie van 19 juli 2009 of welke andere gelijkaardige instructie dan ook. Hieruit kan geen rechtsmiddel worden geput om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745). De verwerende partij heeft zoals het hoort nagegaan of de aangehaalde omstandigheden buitengewone omstandigheden betreffen in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoekers kunnen dan ook niet dienstig voorhouden dat de eerste bestreden beslissing in strijd is met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

3.7. Waar verzoekers opwerpen dat er sprake is van een te ruime uitholling van het toepassingsgebied van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gezien er sprake is van jarenlange integratie, participatie en minderjarige kinderen en opwerpen dat *“indien [zij] niet geregulariseerd kunnen worden, dan dient te worden [vastgesteld] dat art. 9BIS VW eigenlijk voor niemand meer kan toegepast worden”*, wijst de Raad erop dat dergelijk betoog wijst op onbegrip voor de eerste bestreden beslissing doch dit kan ze niet aan het wankelen brengen. Waar verzoekers aangeven dat indien verweerder *“dezelfde criteria hanteert in dit dossier als zij hanteert in andere dossiers bij een beoordeling ten gronde, dan dient vastgesteld [te worden] dat verzoekers zeker voldoen aan de voorwaarden voor regularisatie”*, herhaalt

de Raad dat de eerste bestreden beslissing een onontvankelijkheidsbeslissing betreft, waarin werd vastgesteld dat verzoekers niet aantonen dat er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn die verantwoordelijk zijn dat zij hun aanvraag alhier kunnen initiëren. Er werd geenszins uitspraak gedaan over de vraag of er in verzoekers' situatie al dan niet redenen voorhanden zijn om hen tot een verblijf van meer dan drie maanden te machtigen. Waar verzoekers aldus in de eerste bestreden beslissing lezen dat zij niet kunnen worden geregulariseerd, lezen zij meer in deze beslissing dan wat erin staat. Verweerder kan ook niet worden verweten "*in gene mate [te zijn overgegaan] tot een onderzoek ten gronde*". Het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voorziet in twee verschillende fases, met name de onontvankelijkheidsfase en de gegrondheidsfase, waarbij er geenszins een verplichting rust op verweerder – wanneer deze vaststelt dat de verblijfsaanvraag onontvankelijk is – om alsnog enig onderzoek ten gronde te verrichten.

3.8. Wat betreft de situatie in het herkomstland, stellen verzoekers dat de redenen die in het verzoekschrift tot regularisatie werden aangehaald nog niet werden beoordeeld door de asielinstanties, en zelfs indien deze reeds zouden zijn beoordeeld, dienden deze te worden onderworpen aan een nieuwe beoordeling, aangezien het voorwerp en de finaliteit van de asielprocedure en huidige procedure verschillen. Hierbij kan de Raad enkel vaststellen dat verweerder in de eerste bestreden beslissing wel degelijk een beoordeling heeft gemaakt van de aangehaalde elementen. Zo werd gesteld dat verzoekers weliswaar aanvoeren hun moederland te zijn ontvlucht omwille van geweld en onderdrukking en dat ze hebben aangehaald dat het politieke en sociaal-economische klimaat in Armenië nog altijd niet gezond is en dat de toestand er nog steeds onveilig is, doch dat zij geen enkel bewijs voorleggen dat deze beweringen kan staven. Hierbij heeft verweerder gesteld dat de loutere vermelding van deze elementen niet volstaat om als buitengewone omstandigheid te worden aanvaard. Voor wat betreft het rapport van VluchtelingenWerk Nederland heeft verweerder gesteld dat dit rapport handelt over de algemene toestand in Armenië en aldus geen persoonlijk bewijs van een vrees voor het leven inhoudt. Ook inzake het aangevoerde element van een schending van artikel 3 van het EVRM en van artikel 1 van het Verdrag tegen foltering en andere wrede onmenselijke of onterende behandeling of bestraffing, werd gesteld dat verzoekers in gebreke blijven enig begin van bewijs dienaangaande aan te brengen. Verzoekers gaan geenszins concreet in op deze overwegingen en dus blijven ze overeind. Verzoekers betogen dat zij "*tal van bijkomende bewijsstukken neerleggen*", doch zij blijven in gebreke ook maar één document neer te leggen. Hun grief aangaande artikel 3 van het EVRM wordt derhalve niet geconcretiseerd. Nergens in de eerste bestreden beslissing wordt verder gesteld dat verzoekers niet in aanmerking zouden komen voor een verblijfsmachtiging, louter omdat zij niet in aanmerking komen voor de criteria van de Conventie van Genève. Verzoekers wijzen op "*vaste rechtspraak*" dat de afwijzing als asielzoeker niets afdoet aan een gebeurlijke onmogelijkheid om terug te keren naar het geboorteland "*en sterk daarmee samenhangend, van de sterke sociale bindingen die verzoekers hebben met België*", doch blijven evenwel in gebreke om ook maar één concreet arrest te vermelden van deze volgens hen "*vaste rechtspraak*". Daarenboven gaan verzoekers ook met dit betoog voorbij aan het gegeven dat nergens in de eerste bestreden beslissing wordt gesteld dat zij zich niet langer kunnen beroepen op de veiligheidssituatie in het herkomstland omdat deze reeds werd beoordeeld door de asielinstanties. Wel werd gesteld dat zij in gebreke blijven enig begin van bewijs bij te brengen van de door hen aangehaalde vrees voor geweld en onderdrukking en evenmin een persoonlijk bewijs inzake een vrees voor hun leven voorleggen.

3.9. Wat betreft het hoger belang van de kinderen, werd in de eerste bestreden beslissing gesteld dat twee van de drie kinderen reeds meerderjarig zijn, dat verzoekers niet concreet verduidelijken of aantonen in welke mate een terugkeer naar het herkomstland het belang van de kinderen schaadt en dat een terugkeer naar het herkomstland niet steeds noodzakelijkerwijze tegen hun belang is. Verzoekers weerleggen – door andermaal te herhalen dat een terugkeer niet in het belang van de kinderen is en dat zij zich wel degelijk persoonlijk gekrenkt zullen voelen en geschaad zullen weten in hun persoonlijke ontwikkeling – voormelde motieven niet.

3.10. Verzoekers herhalen dat het gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk is om terug te keren naar hun land van oorsprong, maar hiermee halen zij niet de beoordeling van verweerder onderuit die in de eerste bestreden beslissing kan worden gelezen, "*Tot slot beweren betrokkenen dat het onderbreken van het verblijf om in het land van herkomst de aanvraag in te dienen gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk is. Voor wat betreft het argument dat het gevaarlijk en onmogelijk zou zijn dient er opgemerkt te worden dat betrokkenen geen bewijzen voorleggen die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf aan te vragen gevaarlijk en onmogelijk zou zijn, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Voor wat betreft het*

argument dat het omslachtig en duur zou zijn, dient er opgemerkt te worden dat er regelmatig Armeniërs zijn die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde problemen als betrokkenen, namelijk de kosten en de omslachtigheid. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Armeense burgers.”

3.11. Waar verzoekers de elementen die hun zaak kenmerken oplist en herhaaldelijk aangeven dat zij van oordeel zijn dat er in casu wel degelijk buitengewone omstandigheden voorhanden zijn die hen verhinderen een verblijfsaanvraag in het herkomstland in te dienen en dat de verblijfsaanvraag derhalve niet onontvankelijk kon worden verklaard, wijst de Raad erop dat de aangevoerde kritiek te dezen aldus weliswaar blijk geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuiniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Geplaatst binnen het wettigheidstoezicht dat de Raad vermag uit te oefenen, dient te worden vastgesteld dat verzoekers aan de hand van deze andere beoordeling niet aannemelijk maken dat het bestuur tot een conclusie is gekomen die de grenzen van het redelijke te buiten is gegaan (cf. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.193). Door andermaal de door hen aangevoerde buitengewone omstandigheden te herhalen, tonen zij evenmin aan dat verweerder een incorrecte beoordeling van deze elementen zou hebben gemaakt.

3.12. Verzoekers tonen met hun betoog geen schending aan van de in de hoofding van hun middelen aangevoerde bepalingen of beginselen van behoorlijk bestuur.

De middelen zijn ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep is onontvankelijk in zoverre het is gericht tegen de tweede en derde bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien maart tweeduizend achttien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA